

U ook hier?!

Scholten Uitgeverij

U
ook
hier?!

Frits
Rouvoet
op de Wallen

Het waargebeurde
verhaal achter

Bright Fame

opgetekend door
Peter de Bruijne

COLOFON

U ook hier?!

Het waargebeurde verhaal achter Bright Fame

Opgetekend door Peter de Bruijne

© 2020 Scholten Uitgeverij BV
Burgemeester Drijbersingel 25c
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: mmmade.org
Binnenwerk opmaak: Piet Versteeg
Tekstcorrectie: Gerhard van Dijk / Jan Meints, www.taalmens.nl
Drukwerk: Drukcase
Verschijningsdatum, eerste druk: april 2020
ISBN nummer: 978-94-92959-77-5
NUR: 402

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording or any other – except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

Inhoud

Voorwoord	7
1. Robin en <i>Bright Fame</i>	11
2. Regels en protocollen	19
3. Trees uit Essen	25
4. Een nieuw leven voor Daria	39
5. Als man op de Wallen	47
6. Levenslessen	57
7. Wie is Frits?	73
8. Wie is Jacqueline?	81
9. Gedwongen prostitutie	87
10. Naar buiten met de kerk.	103
11. ‘Heer, dit is wat ik wil!’	113
12. Mannen gevraagd met respect voor vrouwen	129
13. Vriendschap die niets eist en tot niets verplicht	135
14. Mannen bieden meer hoop	153
15. Prostitutie, een teken van mannelijk falen	159
16. Waarom ik?	171
17. Roemenië blijft mijn vaderland	187
18. Een dagje op de Wallen	211
19. Betrokken bij mensen die het minder hebben	223
20. André Rouvoet: ‘Dit is geen bevlieging!’	229
21. Wat kan God een mens veranderen...!	235
22. De politicus over <i>Bright Fame</i>	247
Nawoord	255

Voorwoord

Jezus, jij ook hier?!

Het is een mooie lentedag. Diana en Frits hebben die middag verschillende vrouwen bezocht. Zelfs Maria, een Nederlandse prostituee die zoveel klanten heeft dat ze nooit tijd heeft, wil dit keer een praatje maken. Ze wenkt de twee *Bright Fame* medewerkers. ‘Mooi weertje hè? Eindelijk breekt de lente door.’ Dan zet ze een ernstig gezicht en zegt: ‘Effe wat anders. Wat vinden jullie hier nu van? Loopt er net een hele schoolklas met hun onderwijzer langs mijn raam. De arme schapen lopen achter die vent aan en weten van gekkigheid niet hoe of waar ze moeten kijken. Ik was zo kwaad. Ik deed mijn deur open en riep: “Wat doe jij hier met die kinderen? Ga naar Artis of het Rijksmuseum, eikel!”’

Frits geeft Maria honderd procent gelijk. Het sekstoerisme in Amsterdam is sowieso al een ramp, maar zo’n puberale meester met zijn klas giechelende kinderen maakt het nog twee keer zo erg. En dat in het kader van ‘culturele vorming’ of iets dergelijks. Diana en Frits besluiten om even een rustig cafeetje in te duiken om wat te drinken. Ze zitten nog geen tien minuten

als de deur luidruchtig opengaat en vanachter het tochtgordijn het zwaar opgemaakte gezicht van Maria verschijnt. 'Jezus, jij ook hier?!' roept ze met een vrolijke stem, als ze Frits ziet zitten. Alle gasten draaien hun hoofd naar de ingang. De barkeeper reageert op z'n plat Amsterdams: 'Nou, Maria, dat is Jezus niet, hoor.' 'Nee, maar ze werken wel goed samen,' pareert ze de man achter de bar. Geef mij maar een pilsje, Johnny.'

Maria loopt naar het tafeltje van Frits en Diana en schuift een stoel bij. Na wat heen en weer gepraat over koetjes en kalfjes begint ze iets meer over zichzelf te vertellen en over hoe ze in de prostitutie belandde. Opeens zit daar niet langer die sterke vrouw die zich al vele jaren weet te handhaven in de keiharde wereld van de Rosse Buurt. Na een tijdje geeft ze voorzichtig toe dat ze ook weleens iets anders zou willen doen, en dat ze zich schaamt tegenover haar kinderen en haar schoonzoon. Maria, die het altijd te druk heeft met klanten, blijkt een kwetsbaar mens te zijn. *Bright Fame* heeft nu steeds vaker contact met haar. Stapje voor stapje groeit het vertrouwen. Haar vriendin Theresia is haar grote voorbeeld (je leest haar verhaal in hoofdstuk 3). Die heeft nu een leuke baan in de gezondheidszorg.

Dit boek gaat vooral over vrouwen die hun identiteit ontleenen aan een volledig misplaatst gevoel van minderwaardigheid. Prachtige vrouwen die beschadigd zijn door mannen, die op hun beurt natuurlijk ook beschadigd zijn. Een wereld van mensen die zich vastklampen aan elkaar en proberen te overleven, vaak ten koste van elkaar. Meestal is er niemand die een helpende hand naar hen uitsteekt vanuit onvoorwaardelijke liefde en trouw.

Meer door toeval dan een weldoordacht plan raakte Frits

Rouvoet in contact met deze vrouwen. En hij ontdekte dat hij als man zonder perverse of egocentrische bijbedoelingen, makkelijk met de prostituees in gesprek raakte en een soort vaderrol vervulde, die in hun leven ontbrak. Samen met zijn vrouw Jacqueline en een team vrouwen en mannen zet hij zich in voor de prostituees in Amsterdam. Hij richtte de organisatie *Bright Fame* op. Eigenlijk is het meer een hechte vriendengroep die schouder aan schouder naast de prostituees gaat staan. Inderdaad, Maria had het goed gezien: Jezus is ook op de Wallen.

Het verhaal over *Bright Fame* wordt verteld door Frits en Jacqueline en een aantal medewerkers. Ik heb in de gesprekken gemerkt dat iedereen die bij *Bright Fame* betrokken is, op de een of andere manier is geraakt door het onrecht dat vrouwen en meisjes wordt aangedaan. Het viel me op dat de mensen van *Bright Fame* broodnuchter, praktisch en gepassioneerd zijn. De verschrikkelijke verhalen die ze te horen krijgen, dragen ze natuurlijk met zich mee, maar de veranderingen in het leven van zoveel vrouwen, en de steun en het gebed van het team, maken het mogelijk om door te gaan. Ik hoop dat ook jij die dit boek leest de mensen van *Bright Fame* in je gebeden gedenkt.

De namen van de prostituees en de vrijwilligers van *Bright Fame* zijn veranderd om hun privéleven te beschermen. Alleen de namen van Frits en Jacqueline, hun kinderen en de mensen buiten het werk van *Bright Fame* zijn ongewijzigd. Sommige gebeurtenissen hebben we onherkenbaar gemaakt door locaties en details te wijzigen.

Peter de Bruijne

Hoofdstuk 1

Robin en *Bright Fame*

Ik zit in de metro naar mijn werk in de christelijke boekhandel tegenover het Centraal Station van Amsterdam als de telefoon gaat. ‘Is dit Frits Rouvoet?’ ‘Ja.’ ‘Je spreekt met vrouwenopvangcentrum *De Weg*. Het gaat over Robin.’ Er bekruipt me een akelig gevoel. Er moet iets ergs aan de hand zijn, anders bellen ze niet zo vroeg in de morgen.

Robin had ik nog maar een paar maanden eerder leren kennen. Op een zondagmiddag werd ze door Thea, een goede vriendin, bij ons gebracht. Robin was achttien jaar, maar eigenlijk nog een kind. Zo onzeker en fragiel. Thea wist dat ze bedreigd werd door pooiers die haar dwongen tot prostitutie. Ze was volledig in de ban van die jongens. Tot haar achttiende zat ze op de gesloten afdeling van de Amsterdamse jeugdinstelling. Ze was een meisje uit een dorpje in Brabant, ver weg van de grote stad. Nu ze ‘volwassen’ was, was ze vrij om de instelling in en uit te gaan. Voor Robin ging de wereld open. Helaas was dat de wereld op z’n slechtst.

Robin werd in Zuid-Korea geboren en als baby’tje geadopteerd. Haar Nederlandse ouders waren lieve katholieke men-

sen. Toen het meisje naar de middelbare school ging, raakten haar ouders hun grip op Robin langzamerhand kwijt. Ze kreeg foute vriendjes en was thuis steeds moeilijker te hanteren. Toch was Robin de trots van haar ouders, zeker toen ze nog actief turnde en danste. Ze had zelfs aan landelijke kampioenschappen meegedaan. Misschien kwam haar opstandige gedrag ook wel omdat ze had gehoord dat ze door haar biologische moeder te vondeling was gelegd. Ze zou een ongewenst kind zijn van een prostituee. Als tiener zit je sowieso in een identiteitscrisis, maar de gedachte dat je ooit bent afgedankt, versterkt het gevoel van er niet te mogen zijn.

Uiteindelijk werd ze als opstandige tiener in een gesloten instelling geplaatst in Amsterdam. Dat was geen goede plek voor haar, bovendien was het veel te ver weg voor haar ouders om haar regelmatig te bezoeken. Na een tijdje mocht ze in de weekenden op verlof. Ze had nauwelijks nog contact met haar pleegouders, dus Robin bleef gewoon in Amsterdam. Als naïef provinciemeisje viel ze al snel ten prooi aan jongens die haar misbruikten. Zonder het zelf te beseffen was ze handelswaar geworden. Haar zogenaamde vrienden verkochten haar zelfs aan elkaar door als seksslavin. Ze moest onder meer werken in een seksclub. Al snel belandde ze achter het raam op de Wallen onder het wakend oog van haar pooiers.

Ik ben God kwijt

Toen Robin bij ons thuiskwam, hebben we lang met haar gepraat. Ze genoot zichtbaar van de huiselijke sfeer en de warmte van het gezin. Ze wilde ook heel graag bij God horen. Op de achtergrond hoorde ze het lied: *Kom tot de Vader, kom zoals*

je bent, Hij kent je tranen... Ze werd stil en na een tijdje zei ze: 'Ik ben Hem kwijtgeraakt.' Robin wilde terugkeren bij haar hemelse Vader. Ze wilde heel graag dat we met haar baden en tijdens dat gebed gaf ze haar leven in Gods handen.

Die nacht mocht ze bij ons blijven, want haar terugsturen zou betekenen dat haar zogenaamde vriendjes onmiddellijk weer bezit van haar zouden nemen.

We vroegen wel of we haar tas mochten controleren en of ze haar telefoon aan ons wilde afgeven voor de nacht. Dat vond ze prima. Ze bleek twee telefoons te hebben. Wij hebben niet veel geslapen, want ze gingen voortdurend af. We zagen sms'jes voorbijkomen met poeslieve teksten als 'schatje, ik mis je,' en dan weer woedend 'kreng, waar blijf je?' Ze probeerden uit alle macht contact met haar te krijgen.

De volgende morgen heb ik contact gezocht met een van onze vriendinnen die in het oosten van het land woont, Monica, een ex-prostituee. Daar mocht Robin een tijdje blijven om tot rust te komen.

Op woensdag, dus twee dagen nadat we haar hadden weggebracht, belde Monica met de mededeling dat Robin was opgehaald door haar pooiers in een zwarte Polo. Monica kon Robin niet tegenhouden, maar ze had wel het kenteken genoteerd en die jongens kwaad nageroepen dat ze nog van haar zouden horen. Monica wist uit ervaring dat dat soort jongens alles doet om hun prooi vast te houden. Robin was hun goudmijntje. Zelf kon ze geen verweer bieden, zelfs niet nadat ze toch echt een keuze voor God had gemaakt.

Identiteitskaart

Op donderdagmorgen belde Robin met de vraag of wij misschien wisten waar haar identiteitskaart was. Ze kon hem nergens meer vinden.

Ik vermoedde dat hij bij ons thuis in het kopieerapparaat was blijven liggen, nadat we er een kopietje van hadden gemaakt. Ik wilde in geen geval dat Robin naar de boekwinkel zou komen, met een stel pooiers in haar kielzog. Daarom zei ik tegen haar dat ze hem later die dag bij de politie kon komen ophalen. Een van onze medewerkers is toen snel bij ons thuis de identiteitskaart gaan ophalen, en daarna ben ik ermee naar de politie gegaan.

Daar heb ik verteld dat dit meisje in groot gevaar verkeerde, en dat ze mij direct moesten bellen als ze haar identiteitskaart zou komen ophalen. Dat heeft de politie gedaan.

Die middag heb ik uren op het politiebureau gezeten met een rechercheur en Robin. Intussen werd ze continu gebeld door haar pooiers. Ik zei tegen haar: 'Waar ben je nu mee bezig, Robin?' Telkens keek ze weer op haar telefoon, en af en toe nam ze ook op. Op een gegeven moment vroeg de rechercheur: 'Waar zit die jongen?' 'Een paar straten verderop,' antwoordde Robin. Een kwartiertje later had de politie hem opgespoord en meegenomen naar het politiebureau. Hij bleek een aantal boetes niet te hebben betaald. Gelukkig heeft hij Robin niet gezien, omdat wij in een aparte verhoorkamer zaten, maar we hoorden hem wel schelden en schreeuwen. Robin wilde naar hem toe, ze vond het zo zielig voor hem. Nog steeds had ze niet door dat die vent haar hele leven ruïneerde. Uiteindelijk hebben we dezelfde dag nog onderdak kunnen regelen bij een christelijke organisatie die net was begonnen

met het opvangen van vrouwen. Robin werd de eerste cliënt. Daar is het helemaal misgegaan.

Robin is dood

Het telefoontje in de metro zette mijn wereld even stil. Sprakeloos luisterde ik naar de stem aan de andere kant. 'Robin is dood! Ze heeft zichzelf opgehangen in haar kamer.' Het was een paar weken nadat we haar naar vrouwenopvangcentrum 'De Weg' hadden gebracht. Het kostte toen wel moeite om haar los te laten, maar als je mensen je vertrouwen geeft, moet je niet twijfelen. Voor de zoveelste keer in mijn leven ontdekte ik dat bij instellingen regeltjes belangrijker zijn dan de mensen om wie het gaat. Robin mocht maar twintig minuten bellen per week, alleen op de zaterdag. De rest van de week was ze volledig van de buitenwereld afgesneden. Meestal belde ze op die zaterdag mij. Dan volgde er een waterval van woorden, frustraties over het strenge regime, het onbegrip voor haar situatie, niet eens je eigen telefoon mogen hebben en ga zo maar door. Ik liet haar uitzazen, en dan bleven er hooguit vijf minuten over waarin ik haar kon bemoedigen en aansporen om het nog een paar weekjes vol te houden, totdat we een betere oplossing voor haar hadden gevonden. Maar ze had het niet volgehouden, en nu was ze dood.

Later bleek dat ze een gesprek had gehad met een jonge psychologe. Die had aan Robin verteld dat haar pooier alles had ontkend tegenover de politie en was vrijgelaten. Natuurlijk gaat zo'n jongen niet toegeven dat Robin zijn seksslavin was. Dus waarom vertel je zoiets aan een meisje dat net een beetje aan het losweken is van haar foute vrienden?

Robin ging volledig uit haar dak. ‘Wat een leugenaar!’ had ze geschreeuwd. ‘Ik weet toch veel beter wat mij allemaal is overkomen dan de politie, of jij als christen-psycholoog.’ De psychologe probeerde haar te kalmeren en zei: ‘Luister, je hebt je leven aan Jezus gegeven, en geef nu ook je boosheid aan Hem.’ Dit was de druppel. Alsof je over onrecht niet boos zou mogen zijn. De psychologe stond op en zei: ‘Ga jij eerst maar even naar je kamer om tot rust te komen, en daarna gaan we weer verder met het gesprek.’ Robin rende de kamer uit, smiet de deur achter zich dicht en liep stampend naar boven. In een vlaag woede en wanhoop heeft ze zichzelf aan een touw opgehangen. Het leven had voor haar geen zin meer.

Emotionele achtbaan

Ik weet het, het klinkt goedkoop, en Robin komt er niet door terug. Maar als ze mij maar eventjes had mogen bellen... Want Robin zat in een emotionele achtbaan. Het ene moment flippte ze, en was ze onredelijk boos, het andere moment was ze zo mak als een lammetje.

Ook bij ons heeft ze een keer keihard zitten schreeuwen over alles wat haar was aangedaan. Toen zei ik: ‘Wacht even, Robin, ik ga even naar de burens, want als ze toch meeluisteren, kunnen ze er beter bij komen zitten, dan horen ze tenminste het hele verhaal.’ Ze keek me met grote ogen aan, en barstte in lachen uit. Plotseling zag ze in, dat ze zich nogal aanstelde. Maar ja, een beetje humor ontbrak bij deze hulpverlener, en het was toevallig een woensdag en geen zaterdag, de dag waarop Robin mocht bellen. Die eeuwige regeltjes die bij veel instellingen heilig zijn. Ik geloof dat regels soms doorbroken

moeten worden, want ieder mens is anders en heeft recht op een persoonlijke benadering.

Bij het graf

Een paar dagen na Robins dood, stonden we met haar ouders, familie en vrienden rond het graf. Ik mocht, als degene die haar de laatste maanden had meegemaakt, iets zeggen: ‘We staan hier bij het graf van een prachtig mens, Robin heeft een moeilijke tijd gehad, ze begon nog maar net aan een nieuw leven als kind van God. Maar één ding weet ik absoluut zeker: ze verlangde ernaar om bij Jezus te zijn. Ze heeft tegen mij weleens gezegd: “Frits, ik ben zo benieuwd hoe Jezus eruit-ziet. Hij moet wel heel erg mooi zijn.” Ik zie haar nog dansen bij het lied *I can only imagine* van de Amerikaanse gospel-band *Mercy Me*. Ze was dan echt in een andere wereld. Ik ben ervan overtuigd dat wanneer ik zelf naar de hemel ga, Robin mij staat op te wachten en zal zeggen: “Frits, het is nog zoveel mooier dan wij destijds bedachten.”’

Ja natuurlijk, Robin had het allemaal nog niet op een rijtje en kon nog niet alles een plek geven wat haar was overkomen. Daar was ze nog veel te kort christen voor. Maar toch heeft ze Jezus gevonden en wilde ze met Hem verder. Ze zat in de greep van loverboys en pooiers, was nog lang niet bevrijd van het trauma van manipulatie en seksueel misbruik, en niet te vergeten van haar Zuid-Koreaanse verleden. Dat die jongens de politie en hulpverleners om de tuin leidden, was het laatste duwtje dat haar in wanhoop deed besluiten uit het leven te stappen.

Schitterende ster

Voor mij en mijn vrouw Jacqueline was de tragische dood van Robin de reden om ons helemaal toe te wijden aan vrouwen die in de prostitutie zijn beland. We zijn vastbesloten om ze hun waardigheid als vrouw terug te geven; om ze een schouder te bieden om op uit te huilen en ze hoop te bieden en een stukje zekerheid te geven voor de toekomst. We willen ze vooral trouwe vriendschap geven, die niet afhangt van hun stemming, hun grillen, hun ups en downs. De vriendschap die Jezus gaf aan de afgeschreven mannen en vrouwen van zijn tijd. Hij gaf ze met liefde en geduld hun waardigheid terug. Bij het zoeken van een naam voor onze stichting, moesten we denken aan Robin. In het Engels betekent die naam *Bright Fame* (schitterend door roem). Robin is en blijft onze schitterende ster die nooit meer uitdooft.

Hoofdstuk 2

Regels en protocollen

Er wordt al jaren over geklaagd door werkers in de zorgsector: de bureaucratie, de loodzware mappen met dossiers, regels en protocollen. Ik ben er helemaal voor dat zorgverleners zich houden aan de regels, want de meeste richtlijnen zijn in de praktijk ontstaan. Vaak zijn ze bedoeld om een herhaling van eerder gemaakte fouten te voorkomen. Maar vooral bij de officieel erkende instellingen is ook een angstcultuur ontstaan. Hulpverleners zijn soms bang om fouten te maken en de organisaties waarvoor ze werken zijn bang om subsidies te verliezen. De ambtenaar die vanachter zijn bureau de naleving van de regels controleert, wordt belangrijker dan het individu dat om hulp vraagt.

Het verhaal van Robin heeft ervoor gezorgd dat wij bij *Bright Fame* die afhankelijkheid van subsidies niet willen. We houden ons aan de regels, maar ons werk richt zich op een groep mensen, die per definitie buiten de lijntjes kleurt. Ook al is prostitutie in Nederland sinds 2000 gelegaliseerd, het blijft een grillige en onvoorspelbare wereld waarin de vrouwen da-

gelijks worden geconfronteerd met tientallen onvoorziene situaties. Klanten die eisen stellen en geen condoom willen gebruiken, gewelddadige bruten, psychisch gestoorden, en dan ook nog de mannen die een stukje liefde hopen te krijgen. In zeker opzicht is de prostituee het sociale opvangnet voor mensen met ernstige problemen. Maar echt helpen doet het niet, het is een fuik waarin alle partijen verstrikt raken.

Illusie

De hoop om snel geld te verdienen bleek een illusie te zijn, en de weg eruit is ingewikkeld en zelfs gevaarlijk. Veel van de vrouwen zitten vast aan een pooier en hebben torenhoge schulden. Dus blijven ze achter het raam en maken ze iedere dag weer onverwachte, en niet zelden angstwekkende momenten mee. Jazeker, ze lachen, maken uitdagende gebaren, zijn schaars gekleed en het rode licht drijft de hitsige sfeer nog verder op. Maar het is allemaal fake, niet echt. Het vrolijke masker verhult een wereld van pijn, ingehouden afkeer van mannen en als enige lichtpuntje, de betaling.

Net gestopt

Robin heeft niet zo lang in de prostitutie gezeten. Toen ze bij *De Weg* kwam had ze definitief besloten om ermee te stoppen. Maar innerlijk zat ze nog klem tussen twee werelden. Wat een tragiek dat de mensen die haar verder hadden kunnen helpen, niet konden voorkomen dat ze zichzelf van het leven beroofde. Ik geef niemand de schuld, het is absoluut

niet eenvoudig om meisjes als Robin de juiste hulp te bieden. Toch moet ik in het algemeen concluderen dat instellingen te weinig hoop en vertrouwen bieden voor de toekomst. Ik ben regelmatig in crisiscentra geweest om met tienermeisjes te spreken die in de prostitutie dreigden te belanden. Ik schrok van het personeel dat net zo hard schreeuwt als de kinderen die daar zijn opgenomen. Wat is dat voor sfeer? Moet de hulpverlener niet het voorbeeld geven? Gaat het erom wie het hardste schreeuwt? Nog niet zo lang geleden werden ze om de haverklap in de isoleercel geplaatst, dat mag nu niet meer. Maar nu zijn we in het andere uiterste beland, en kunnen ze zomaar weglopen. Ze zeggen tegen zo'n meisje: 'Ga jij maar even buiten een sigaretje roken.' Waar denk je dat zo'n kind dan naartoe gaat? Ik heb meegemaakt dat zo'n meisje dezelfde avond weer op de tippelzone stond. Het is te gek voor woorden.

Weggelopen meisjes

Ik heb het personeel van een opvanghuis voor van huis weggelopen meisjes wel eens gewaarschuwd dat de pooiers de meiden gewoon staan op te wachten buiten de instelling. Ik heb ze verteld dat er een lijntje liep naar een prostitutienetwerk in Almere. Het meisje voor wie ik kwam, werd later inderdaad aangetroffen bij een van die pooiers, een man die twee keer zo oud was als zij. Vervolgens werd het meisje meegenomen door de politie en naar de instelling teruggebracht, maar die kerel lieten ze gewoon lopen, terwijl hij een minderjarig meisje misbruikte, een regelrechte wetsovertreding. Toen ze kort daarna weer was weggelopen, was ik de enige die nog contact

met haar had. Ze vertrouwde mij en vertelde waar ze zich bevond, en dus maakte ik een afspraak met haar. Omdat ik me daartoe verplicht voelde, meldde de instelling dat ik een stevig gesprek met haar zou gaan hebben. Ik kreeg het bevel om haar onmiddellijk terug te brengen. ‘Anders doen we aangifte,’ dreigden ze. Ik was woedend en zei: ‘Jullie hebben haar wel met verkeerde mannen laten meegaan, maar nu ik als hulpverlener haar juist voor die mannen wil waarschuwen, volgen jullie strikt de regeltjes? Sorry, maar dat gaat mij echt te ver.’ ‘Nou, dan bellen we de politie.’

‘Ga je gang maar, dat maakt mij niets uit. Als jullie niet eens aangifte doen tegen iemand die haar dwingt tot prostitutie, dan moet je vooral aangifte doen tegen mij.’

Natuurlijk is die aangifte nooit gedaan. Ik heb een goed gesprek met haar gehad, en het laatste wat ik van haar hoorde is dat ze ‘het wereldje’ van foute vrienden heeft verlaten.

Kijk, dit is Robin

De vader van Robin had tijdens een oudergesprek ooit tegen de hulpverleners van de gesloten instelling waarin ze verbleef, gezegd: ‘Luister, ik heb nu heel veel gehoord over behandelmethodes, strategieën en andere oplossingen voor Robins problemen.’ Vervolgens tekende hij een poppetje op een vel papier en vervolgde: ‘Kijk dit is mijn dochter, jullie hebben het over behandelmethodes en strategieën, maar over mijn dochter hebben we het nog niet gehad.’

Er zijn te veel voorbeelden van instellingen waar de regels en protocollen de dienst uitmaken. Maar mensen die zich in een crisis bevinden, hebben duizend keer meer baat bij bewogen-

heid en persoonlijke aandacht, 24/7 beschikbaarheid, eindeloos geduld en een trouwe relatie.

Ik ben ervan overtuigd dat ook vrouwenopvang 'De Weg', waar Robin zelfmoord pleegde, de beste bedoelingen had, ook zij waren kapot van Robins dood. Ze hadden alle protocollen gevolgd, dus niemand kon ze iets verwijten. Maar als het om een mensenleven gaat, mag je je nooit achter regels en protocollen verschuilen. Het is precies de reden waarom ik geen subsidie wil van de overheid. Want zodra de overheid gaat bepalen hoe wij moeten werken, gaan we eerst nadenken of we wel volgens de overheidsnormen handelen, en pas daarna denken we aan de nood van individuele vrouwen. Prostituees willen ook niet dat hun verhaal via rapportages zwart-op-wit in het hulpverleningscircuit terechtkomt.'

Hoog bezoek

Burgemeester Femke Halsema was onlangs bij *Bright Fame* op bezoek. Ze raakte onder de indruk van de manier waarop wij werken. En vooral de verhalen die ze hoorde van de ex-prostituees die een nieuw leven hebben opgebouwd, maakten haar enthousiast. Ook het feit dat we dit werk kunnen doen door de financiële hulp van een trouwe vriendenkring maakte diepe indruk op haar. Door onze onafhankelijkheid van instanties en overheden, kunnen we de vrouwen op de manier helpen die zij zelf het prettigst vinden. En wat heel belangrijk is: zonder subsidie zijn we ook vrij om te vertellen over de levende God die onvoorwaardelijk van ze houdt.

Intussen blijven we een goede partner van de overheid als het gaat om het oplossen van maatschappelijke problemen.

